

Spása

KVĚTOSLAV
MINAŘÍK

CANOPUS

Vydavatelská řada PŘÍMÁ STEZKA
Svazek 6

Květoslav Minařík

SPÁSA

Řešení psychicko-fyzikální

CANOPUS
PRAHA 2012

© Květoslav Minařík, 2012
© Doc. MUDr. Antonín Bajer, 2012
ISBN 978-80-87692-40-0

OBSAH

Charakteristika spisu „Spása“	7
Úvodem	10
Kapitola I	
O kvalitách a personifikacích	17
Kapitola II	
Elektronická podstata mystického úsilí	38
Kapitola III	
O životní síle	52
Kapitola IV	
Biofyzikální hodnoty různých mystických metod	63
Kapitola V	
Idea spásy	82
Doslov	91
Schematický nárys proměny bytosti podle spisu K. M. Spása	93

CHARAKTERISTIKA SPISU „SPÁSA“

Spis Květoslava Minaříka „Spása“ – studie o józe a hloubkové psychologii – je velmi náročnou učebnicí jógy. Autor v ní poukazuje na vztahy mezi biologickými jevy na biologických membránách živého organismu člověka a jeho psychickými složkami. Dále poukazuje na jejich vzájemnou ovlivnitelnost jak různými postoji člověka v běžném životě, tak speciálními jógickými metodami – prověřenými autorovými zkušenostmi – nebo zásahy do psychické oblasti dle pouček obsažených v naukách buddhismu a křesťanství.

Čtenáři snad usnadním správný vhled do tohoto díla, když se nejdříve stručně zmíním o výzkumech biologických věd za poslední desítiletí, jež se týkají problematiky biologických membrán. Na nich totiž autor tohoto díla dále rozvíjí své poznatky získané metodou uvedenou v tomto díle.

Biologickou základnu každého živého organismu, funkčně spjatou s veškerým životem na naší planetě, tvoří biologické membrány živých buněk včetně ultrastruktur uvnitř živých buněk, jež mají své odlišné funkce, dané jejich specifickou úlohou v různých orgánech organismu. V posledních padesáti letech biologické vědy pomocí elektronového mikroskopu upřesnily základní i specifické biochemické, biofyzikální a bioelektrické děje a zaměřily klidové napětí, obnášející 50–80 mV, na biologických membránách živých buněk i jejich ultrastruktur, nacházejících se uvnitř živých buněk. Biologické vědy stále soustavně zkoumají všechny biochemické, biofyzikální a bioelektrické děje na biologických membránách i s jejich speciálními funkcemi v různých orgánech živého organismu, jejichž harmonická souhra je podkladem správného a normálního fyziologického chodu celého organismu a zdraví člověka. Rovněž sledují návaznost psychických složek člověka na funkce biologických membrán buněk v centrálním nervovém systému lidského organismu a prohlubují své výzkumy a poznatky v celé biologické sféře.

Autor této knihy se však zaměřil na bioelektrické a bioelektromagnetické děje odehrávající se v doprovodu ostatních biochemických a biofyzikálních procesů na biologických membránách. Tento průzkum mu umožnila jógická metoda odosobněného analyzujícího sebezpozorování s neutrálním postojem k sobě i k zevnímu světu. Toto sebezpozorování zahrnuje jak psychickou oblast, tak tělo, hlavně jeho spodní část a nohy. Intenzita sebezpozorování se zvyšuje, až se tělo pociťuje jako elektromagnetické skupenství.

Touto metodou, různě modifikovanou při výzkumových akcích, Květoslav Minařík poznal, že bioelektromagnetické napětí na všech biologických membránách lidského organismu tvoří vlastně elektromagnetické pole, jehož napětí má v různých orgánech odlišnou výši a je měnlivé, neboť jeho hodnoty lze snižovat nebo zvyšovat. Tak světským způsobem života, myšlení a pociťování s morální nekázní se toto napětí snižuje a vede k psychické pasivitě a pohodlnosti, kdy člověk žije živočišně smyslovými reflexy. Zvyšovat toto napětí lze jednak morální kázní celé psychické oblasti, jednak jógickou metodou soustředěného uvědomování si těla – hlavně nohou – a celé psychické oblasti. Intenzita tohoto uvědomování se stupňuje s následnou akumulací elektromagnetické energie zkracováním jejích kmitů i transformací její kvality na vyšší hodnoty až ve světelné záření, provázené mnoha dalšími fenomény včetně přesunů vědomí do transcendentní oblasti, jak je to podrobněji rozvedeno v tomto spise.

Ve čtvrté kapitole autor rozvádí působení správně do praxe uváděných pouček původního i severního buddhismu (mahájány), jógy a křesťanství a jejich kladné ovlivnění elektromagnetického pole na biologických membránách.

Modifikací jógického sebezpozorování, zbaveného citových vztahů k sobě i ke světu, dospěl autor k poznání životní síly. Ve fyziologickém smyslu ji lze poznat jako projevy membránového napětí živých buněk těla a jejich ultrastruktur. Fyziologickou zplodinou těchto membránových autonomních procesů, provázejících metabolismování živin, je teplo.

V psychologickém smyslu se projevuje jako všestranně popudový činitel; jeho sídlo v atavistické přirozenosti je zakódováno v genetic-

kém materiálu buněk, který tvoří hlavně kyselina deoxyribonukleová v chromatinové síti buněčných jader. Jógické manipulační možnosti s životní silou jsou velmi zajímavě podány ve třetí kapitole tohoto spisu.

Biologické vědy nepoužívají tohoto globálního názvu, ale jen sledují jednotlivé energie v jejich projevech a vlivu na organismus, jehož orgány udržují ve vzájemné životaschopné harmonické souhře.

Závěrem lze tedy stručně shrnout: k rozřešení velmi složité životní problematiky člověka je třeba věnovat pozornost nejen biologickým, biochemickým a biofyzikálním dějům a možnostem jejich využití v běžném životě, ale také bioelektrickým a bioelektromagnetickým napětím podmíněným těmito biochemickými procesy na buněčných membránách. Tyto procesy je možno snadno ovlivňovat jednak kvalitou myšlenek, představ, pociťování a způsobem života, jednak metodickým jógickým analytickým sebepozorováním až soustředěním dle shora uvedených pravidel, zvyšujícím elektromagnetické pole, neboť tím se také statické energie těla přeměňují na kinetické až zářivé a vyšší.

V této knize jsou jistě některé pasáže velmi obtížné a někomu se může zdát, že spadají do oblasti těžko přístupných teorií a hypotéz. Z toho důvodu končím tuto charakteristiku odpovědí Květoslava Minaříka, pronesenou paní red. L., která se ho tázala, jak daleko pokročila v duchovním úsilí. Jeho odpověď zněla: „Jste duchovně tak daleko, jak dalece rozumíte mým spisům.“ Tedy soustavné vlastní úsilí o duchovní dokonalost umožňuje pochopit, že biologické vědy sice do podrobností sledují biologické procesy na biologických membránách živých buněk organismů, avšak autor této knihy na nich dále rozvíjí velkolepé možnosti praktických manipulací s elektrickým napětím a elektromagnetickým polem na těchto biologických membránách živých buněk při řešení všech životních problémů až k nejvyšším dosažitelným kladným cílům v knize uvedeným.

V Brně, v létě 1991

Doc. MUDr. Antonín Bajer

ÚVODEM

V lidském snažení se snad ničemu tak špatně nerozumí jako snahám mystickým. Dovedeme pochopit, proč se někdo snaží obsáhnout užitečné vědomosti, které lidská společnost nahromadila a uložila v poučných knihách, proč zase jiný chce vynalézt nějaký stroj a opět jiný rozmnožit svůj majetek. Určitě však mnozí nedovedou pochopit, proč se někdo namáhá proniknout do tajů mystických nauk, neboť se jim takové cíle z tzv. racionalistického hlediska zdají nepochopitelné nebo chimérické.

Všechny lidské zájmy se obvykle upínají k tomu, co může nejmarkantněji ukájet tužby po jídle, majetku a pohodlí. Lidé, kteří takové zájmy nepřekonali, pokládají mystiku buď za jakousi černou magii, která má svému ctiteli dopomoci k zevním výhodám a mnohem výhodnějším pozicím, než má člověk všední; nebo se domnívají, že je mystika psychickým opiátem, který má nahradit to, co mystikovi odepřel zevní svět. A přece to všechno není pravda, pokud ovšem uvažujeme o takových mysticích, jací do tohoto naukového systému hluboko pronikli.

Pokud jde o mne, domnívám se, že původ mystiky je v lidské zvědavosti a v problémech, jež člověku vnukají otázku po smyslu života, který často bývá zatěžován neřešitelnými zkouškami. Za takových okolností by člověk rád buď život pochopil, nebo rozřešil jeho problémy.

Dnešní doba nám nabízí docela jiné řešení životních problémů než právě pomocí mystické nauky. Nabízí nám výtěžky bádání v zevní oblasti a také mnohá rozptýlení ve volném čase, získaném díky technické vyspělosti nynějších generací. A ten, kdo pokládá zevní zatížení za podstatný životní problém, tuto nabídku přijímá a tím dočasně zahlazuje nespokojenost. Její příčiny však tkví hlouběji než v zevních omezeních.

V dávných dobách technika nemohla člověku nabídnout tolik jako dnes, proto naši předkové cítili životní problematiku mnohem

naléhavěji. Ideál zevní volnosti, dobré nálady a bezstarostnosti nemohli posouvat do budoucnosti ještě víc obohacené přemírou strojů na jedné straně a vymoženostmi, které by měly chránit tělo před nemocemi na druhé straně. Proto tehdy hledali cíl mnohem realističtější, člověku bližší a dostupnější, cíl mystický.

Začalo to asi otázkou, která ani dnes nepřestává být aktuální: kdo jsem a co jsem, že moje osoba a subjektivní pocity mohou být ovlivněny okolnostmi? Tato otázka určila směr a povahu hledání, z kterého kdysi vznikla mystika a mnohem později psychologie. Dcera mystiky, totiž psychologie, však mystiku příliš nemiluje. Zhlédla se ve vědách, které se především opírají o statistiku. Proto často pouze porovnává a dobře nebo méně dobře vyhodnocuje zjištěná fakta; z toho posléze vyvodí, co je člověk, jeho etika, estetika a jiné charakteristické projevy jedinců, dotýkající se života celé lidské společnosti.

Tento postup však člověku nepomůže překlenout nesmírnou propast mezi jeho obvyklými duševními stavy, které v něm snad vzbuzuje prostředí, a ideálem nezkalitelného pocitu štěstí, které vyplývá pouze z psychického oprostění ode všech neměřitelných, nevažitelných, a proto empiricky nezjistitelných vlivů. To subjektu vnuká nedůvěru v psychologii, která se snaží vytvořit duchovní kaddub, jímž by každého jedince měřila a upravovala. Člověk – jedinec se tedy vzpírá. Tím psychologii nutí, aby uznávala mnoho typů; ale žádný z nich nakonec nelze vtěsnat do zcela vyhovující, všeobecně platné matematické nebo biologické formule.

Snad je dobře, že se to psychologii nedaří. Kdyby se jí to podařilo, nutila by jedince odchýlné od jejího ideálního typu, aby se přizpůsobili stanovené normě. Tím by byl jak člověk, tak i život uniformován a byl by vytvořen předpoklad pro nekompromisní reformační tlaky těch, kdo trpí choutkami podrobovat si celý svět až do krajnosti. Tak přes snahy psychologie a případně i různých ideologií stanovit ideální lidský typ zůstávají lidé v tomto ohledu celkem svobodní. Proto však mohou být i více vystaveni subjektivním problémům, pro jejichž řešení vznikají všechny filozofické, vědní a technické obory. Na periferii těchto vědních oborů existuje

dnes mystika a čeká, až se tu a tam nějaký jedinec prodere labyrintem mysticismů a pozná, že mystika je vlastně praktická psychologie; nezabývá se statistikou biologických jevů, nýbrž zasahuje do psychické mechaniky a z toho pak těží mnoho dobrého.

Ano! Mystika, kterou nacházíme za veškerými mysticismy, je také věda. Je však zaměřena k psychické mechanice, jejíž zákony odhaluje přísně logickými a metodickými postupy, a tak lidi poučuje, jakým způsobem mají ovlivňovat svůj vlastní vnitřní život.

Toto tvrzení se jistě mnohým lidem bude zdát naprosto nové, alespoň vzhledem k jejich představám o mystice jako o nauce bez systému, který by odpovídal dnešním vědeckým názorům a postupům. Ale představy o ničem nerozhodují. To se ujasní tehdy, když někdo naukový systém studuje ne podle toho, jak se jeví jeho domnělí představitelé nebo jak jej vysvětlují různé ismy, nýbrž podle obsahu a účinků nauky.

S ohledem na různé představitele mystické nauky na jedné straně a na její skutečný obsah na druhé straně – seznámil jsem se s ním při zoufalém úsilí svrhnout se sebe břemeno tísnící mě nevědomosti, prorážející řadou otázek, na něž mi nikdo nedával odpovědi – jsem se odhodlal formulovat v této knize mystický naukový systém a včlenit jej do známých vědních oborů v samostatném pojetí, jímž se spojuje teoretická biologie a fyzika.

Nebudu tedy mluvit o náboženských nebo theologických konstrukcích a aplikovat je na pocitové pochody některých mystiků; u nich se tyto pochody mohou dostavovat proto, že nepochopili úsilí, jež se má projevovat v zásadním potlačování všech duševních vznětů. Budu mluvit o fyzikálních jevech v bytí, měněných psychickými pracovními postupy. Tím se čtenář dostane k docela jiným perspektivám a bude záležet pouze na něm, zda se mu podaří zaujmout k vlastní osobě potřebné stanovisko. Musí totiž uvážit, že zamítnutí theologického názoru na svět a život a z toho vyplývající ateismus, který obvykle překřtíváme na objektivismus, vede právě k nutnosti vysvětlit všechny biologické jevy z docela jiné perspektivy; toho se v tomto spisu držím s ohledem na skutečnost a pravdu.

V očích empirické vědy je člověk souborem procesů a reakcí, za nimiž nelze najít žádného vnitřního člověka, který by tyto procesy a reakce řídil a pořádal. Z toho vznikl názor, jako by člověk byl mechanickou soustavou, pracující spontánně se zvláštním zřetelem na jisté orgány a jejich funkce. Takový názor vyhovuje těm, kdo nechtějí být poplatní Bohu, aby mohli neomezeně sloužit svým sklonům a touhám. Ale i když se bytí opravdu a do všech důsledků vysvětluje jako procesy, přesto se ti, kdo vypověděli poplatnost Bohu, najednou hlásí k individualitě a tím i k hierarchickému uspořádání vesmíru.

Proč nejsme důslední? Proč neodhazujeme své bytí na smetiště bezcenného materiálu i tehdy, když je k němu přimícháno jáství? Ano! Jáství je i pro zatvrzelé materialisty mysteriem, před nímž se vždy zastaví. Nechtějí je nechat zaniknout, protože v tom vidí své zničení, zničení něčeho, co jim je ze všeho nejdražší.

Při zkoumání života nám nic nesmí být dost svaté, abychom se na to nepodívali prostým lidským, ale dobře analyzujícím zrakem. To také byla deviza, již jsem si podržel na cestě jógy. Proto se mi bytí rozpadlo v procesy, jejichž charakteristika a struktura je v mých očích určována celkovou psychickou aktivitou bytosti jakožto celku.

Dnes z toho skládám účty v podobě tohoto spisku. Současně připomínám: nejdu v ničích šlépějích. Používám volně poznatků vědy tam, kde náboženství vidělo pouze nedotknutelné mysterie, a naproti tomu mystiku tam, kde věda vyhražuje všechno mechanice. Jde tedy o prostředky již použité, ovšem z novějšího zorného úhlu. A účel toho všeho?

Životní problematika hledá řešení. A já se domnívám, že mystika, která jde ruku v ruce s vědou, přináší řešení nejlepší. Mystika totiž představuje pozitivní psychologii, již věda dává řád a logiku. Kromě toho věda doposud nedovede do psychického dění zasahovat tak jako mystika, opírající se o poznání kvalit v jejich psychologických účincích a vztazích. Co tedy zbývá, než aby se člověk stal bytostí, v níž se slučuje mystický a vědecký duch? Ale neboj se, čtenáři! Nebudu mluvit o mystériích. Budu mluvit pouze

o zákonech duchovního vývoje a navíc přitom ukáží, jakým způsobem se do těchto zákonů může zasahovat. Budu se tím ovšem lišit od psychologů, kteří snad psychické děje dovedou dobře pozorovat, ale nechtějí nebo nedovedou je ovlivňovat, rezignující nad vrozeným stavem.

Tím, že ukáží, jak zasahovat do zákonů vytvářených psychickými napětími, jimiž se řídí život, bych si přál dát lidem něco nového, co snad dosud neznají; prostě něco víc, než jim mohou dát psychologické učebnice, opírající se o závěry založené na vědeckých statistikách. A protože opírám všechno o fyzikální zákony, nemusí se nikdo bát, že upadne do oslabující pověrečnosti. Ostatně předpokládám, že novodobý životní názor každého jedince dostatečně chrání před zavádějícími bludy. I když snad věříme v Boha, přece jsme přesvědčeni, že život je mechanika; můžeme se tedy domnívat, že se její kola neznesvětí, když mezi ně sáhneme fyzikální rukou. A nevěří-li někdo vůbec v Boha, pak ho již nic nezdržuje, aby zasáhl do životních pochodů k svému vlastnímu dobru.

O vlastním dobru má ovšem každý jedinec osobitou představu. Elementární typ je hledá v něčem zcela jiném než bytost duchovně pokročilá, která již poznala a zakusila, že přemíra zevních věcí, ukájejících smyslové chtíče, strasti neodstraňuje. Ale ani duchovně pokročilá bytost nemusí vědět, co přispívá k jejímu vlastnímu dobru. Takové bytosti chci říci, že k němu přispívá buď zřeknutí se světa, nebo překonávání a vylučování samovolného vyhraňování psychických sil představami o já a moje. Zřeknutí se však zdá být náboženstvím, a proto se může jevit jako nepřijatelné. Úsilí o eliminaci samovolného vyhraňování psychických momentů však tuto vadu nemá. Je to práce s duševními napětími a stavy, čili s tím, co při materialistickém smýšlení chápeme jako hmotné emanace, poznamenané vyšší organizací. Proto se nemusíme ničeho bát. Jsme nabádáni pouze k tomu, abychom nahrazovali stav stavem, takovým, jaký je možno rozumově hodnotit jako energii působivou proti stavům nechtěným; tím se dostáváme k fyzice uplatňované v biologické oblasti, resp. k biofyzice.

Biofyzikální názor na život je možno hledat již v dávných do-

bách. Dospěli k němu jóginové, kteří velmi pečlivě analyzovali vlastní tělo, bytí a procesy v nich se odehrávající. Analyzovali je bez ustálených předsudků, že v nich objeví fluidickou náplň, kterou v bytostech vyměňuje Bůh proto, že si ho člověk naklonil, nebo ji nevyměňuje, protože si ho nenaklonil. Tento postoj vedl jóginy k poznání, že bytí je pouze souhrn procesů zde harmonických, protože duševní vzduší nebo vlnění nenaráží na překážky, jinde odbojných, protože toto vlnění na překážky naráží. Jelikož však poznali, že tyto procesy mají undulační charakter, jehož frekvence je dána zase jenom vlněním, které je však uvědomovacími akty, dospěli k závěru, že řešení spočívá výhradně ve vlastní moci lidských bytostí.

Jestliže při snaze ovlivňovat procesy v bytí narážíme na určité potíže, je to jen proto, že jsme se až dosud nenaučili zasahovat do takřka mechanického vzdouvání nitra, které se projevuje zčásti na úrovni uvědomění, zčásti pod touto úrovní. Tyto potíže však nejsou nepřekonatelné. Zde se docela dobře uplatňuje systematické usměřňování pozornosti, jejímž prostřednictvím si můžeme mechanické vzdouvání nitra podrobit; když si je podrobíme, získáme fyzikálního činitele, kterého lze použít k bombardování bytostné struktury v psychickém i fyziologickém smyslu.

Tímto bombardováním se statické uspořádání struktury bytí může změnit tak, že vlastní bytost jóginova začne působit na jeho vědomí jako kvantum energií poutaných k sobě pouze podmíněně, což konečně vede k předpokladu, že byla objevena cesta rozpuštění nebo rozpadnutí tohoto svazku. V rozpuštění tohoto svazku se objevuje skutečné, to je fyzikálně věcné uvolnění sebeuvědomění, které je tísněno gravitačním polem bytí, kteréžto pole bytí skutečně obsahuje.

Toto je skutečnost, kterou má tato kniha na zřeteli. Nechce čtenáře zatěžovat naukovým systémem, opřeným o mentální konstrukce, jaké některým lidem z určitých důvodů vyhovují. Předpokládá, že když takováto konstrukce náhodou vystihne skutečnost a pravdu, jde vždy pouze o skutečnost a pravdu místní, dočasnou, přesně vymezenou.

Domnívám se, že se dnešní lidé již nabažili toho, aby stále obraceli svůj zájem k vyhraněným skutečnostem smyslového světa. Jinak by nevysílali šíp, kterým je fyzika, daleko dopředu, tam, kde je vlastně hranice skutečností a absolutna, to je až k mezi, za níž již není nic jiného než nediferencovaný stav, jsoucno v původní podobě.

Tato hranice je místem, které jógini již dávno zkusmo poznali, protože leží na cestě stupňujícího se a zdokonalujícího se odosobňování. Vzhledem k tomu ji jóginové poznávají bezprostředně, zatím co se fyzika musí přít o to, zda této hranici její charakteristika přísluší či nikoli. Až dobře pozná, že jí přísluší, sejde se tam se stopami jóginů, kteří k ní dospěli de facto, to je celou bytostí, a kteří ji dokonce překročili ke svému ničím neporušitelnému blahu. Pouze malá odchylka zůstane mezi jógickou a fyzikální cestou navždy.

Jóginové nevtěšnávali a nikdy nevtěšnají zkušenostní postupy krokům se podobající do matematických nebo jiných vědeckých formulí. Ale to není jejich nedostatek. Právě proto, že je nevtěšnávalí, překračují kdesi v psychické sféře existující Heisenbergův „princip neurčitosti“ jakožto oblast zvratu, takže dosáhnou toho, co se jeví jako oblast evidentního uvědomování se v jiných dimenzích, než které jsou určeny fyzickým bytostem s jejich obvyklým psychickým vybavením. Ale toto právě je účel veškerého úsilí vědy i nauk. Z každého úsilí se musí posléze těžit. A pak již vzniká otázka: bude věda na rozdíl od jóginů těžit z bádání pouze hrozbu všeobecné zkázy?

Přejme si, aby vytěžila jen dobro jako jóginové, kteří již utišili funkci vědomí až k jeho proměně ve vševědomí – tím zrušili moc času a prostoru, takže přestoupili do jiných dimenzí. Z oblasti tohoto stavu nám posílají pozdravy nasycené tichým přáním, abychom i my mohli být účastni toho, co oni prožívají, než se rozplynou ve vesmíru jakožto absolutnu.

Toto jejich přání je i mým přáním. Nechť je dobrou předzvěstí, že hledající lidé dospějí až tam, kde se jim tato nauka ukáže jako oblast zkušenosti a pravdy.

Květoslav Minařík

KAPITOLA I

O KVALITÁCH A PERSONIFIKACÍCH

Při oceňování mystického úsilí bývá ten, kdo se opírá o neosvícený rozum a sám v mystice nikdy nepracoval, sváděn k přesvědčení, že mystické zkušenosti senzitivů mystického typu jsou jen halucinace. Není to správný úsudek, protože se neopírá o poznání psychického ovlivňování člověka v celém jeho rozsahu. Působení jakýchkoli kvalit, od smysly vnímaných jevů až po představy, může být zesilováno nebo zintenzivněno jak prostřednictvím mentálního vztahu přímo k těmto kvalitám, tak i jen k představám, které tyto kvality vyvolávají nebo jsou jejich symbolem. Kvalita pocitů je totiž v přímé souvislosti s řadou představ určitého charakteru a pocity zase působí na rozvoj kvality představ.

Praktické mystice nejde o nic jiného než o vztahy mezi představami a kvalitami. To mystika bere vážně v úvahu ve snaze pomoci člověku, který hledá dokonalé vnitřní uspokojení. Tak dalece ovšem povrchní pozorovatel psychologické zákonitosti nezkoumá, a proto velmi snadno dospívá k závěru, že všechny operace s představami jsou pro subjekt bez významu s výjimkou psychotiků. U nich jde ovšem o vliv představ ve špatném smyslu. Pak se bere na pomoc medicína, která téměř řemeslně hledá příčinu mocného vlivu sil duchovní povahy na psychotiky v porušené rovnováze funkcí mozkové kory a posléze z toho většinou vyvozuje, že nejen očividná chorobnost, nýbrž i mystické zážitky jsou vyvolávány vadnými chemickými procesy v mozku.

Tento hrubý materialistický názor na psychické a psychologické děje v oblasti vnímání lidských bytostí sice vystihuje jeden aspekt v souhře psychologických jevů, ale ze širšího hlediska je to veliký omyl, který se vloudil do zkoumání lidské psýchy a prostředků tuto psýchu harmonizujících nebo její harmonii rušících. Příkladá absolutní význam fyzickým stavům, a proto nebere v úvahu, že

v degeneračním procesu jsou vadné chemické procesy v organismu přinejmenším ekvivalentní vlivu psychického postoje člověka ke světu i k sobě samému.

Mluvím o hledisku, které je samozřejmě v psychologickém ohledu vyšší a nesleduje vědu, která jde za člověkem až do psychopatologické propasti, kde psychický rozvrat bývá skutečně dokumentován chemickými disfunkcemi v mozku. V takovém případě jsou hrubé zákroky do psychické činnosti mozku opodstatněny. Mystika však nás chce orientovat na psychickém rozcestí, kde se závadám může předejít, protože mají pouze funkční charakter na úrovni mentální. Na tomto rozcestí se může člověk zachránit před každým duševním zlem mentálními operacemi s kvalitami, jejichž vliv na psýchu se může zvyšovat stejně jejich pochopením jako operacemi s vhodnými představami.

Pochopit význam vlivu kvalit v pravém psychologickém smyslu může však jen člověk, který je schopen identifikovat i nejjemnější duševní stavy a vzněty svého bytí, které tak mocně ovlivňují pocitový život každého individua. Obecně se ovšem lidé v těchto věcech nevyznaají a měli by přijmout výtku, že psychickým problémům nerozumějí. Proto chtějí-li poznat zákony života a prožívání, mají se opřít o poznatky a o metodiku těch, kdo zkoumají psýchu mysticky – a dovedou se náležitě pozorovat.

Psychologicky správná výchova lidí, vyvinutá mystikou, byla podložena poznáním a zkušenostmi mystiků, schopných sebe dokonale pozorovat a ochotných pomoci všem trpícím lidem k jejich nejvyššímu dobru. A jestliže tito mystikové nevytvořili něco na způsob dnešního vědeckého systému pro zkoumání psychologické zákonitosti mystických operativních postupů, neznamená to ještě, že nepostupovali dost vědecky nebo tak postupovat nedovedli. Nesmíme zapomínat, že návody na operativní mystické postupy vznikly v dávných dobách, kdy se mysli jinak a kdy věda v dnešním smyslu neexistovala. Laické názory na ně nakupily mnoho dohadů a chybných pojetí, proto dnes – kdo jedná neodpovědně – mluví v souvislosti s mystikou pouze o chimérách a fantaziích lidí duševně vykořeněných.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.